

EL MARINER

Clementina Arderiu - Zamacois

Quant de temps que fa
— dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent remes alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com feu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

i duré al vaixell
tot el que m'hi càpiga.
A l'amic també
jo vull emmenar-me'n
I al lluny cercarem
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el so
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

INVITACIÓ

Els concurrents a aquesta Festa són pregats
de visitar durant el descans el STAND de
la CASA "ARCAS SOLER" en el corredor
de la dreta i veuran funcionar el mecanisme
més sòlid, perfecte i segur en caixes de cabals:

UNA MERAVELLA

CAIXES DE CABALS SOLER

Úniques d'un sol bloc macis amb blindatge-Patentat

Fàbrica i despatx: ALDANA, 3. — Telèfon A 4584

Barcelona

LILIANA

Riquer - Pahissa

Liliana et diu el món, dolçíssima Liliana,
del liri blanc nascuda, perfumada i gentil
com l'oreig odorós d'una encantada plana
on sembla l'ametller fràgils bolves d'abril
com blanca neu tardana.

Enllà on se perfuma l'espai i fa bonança
en l'espessor dels lliris qu'incensen coll-vinçant-se
com la deua d'amor prengui forma en l'onada
sorgeix ton cos de fada i obre els ulls a la vida,
en mig de la florida, ta forma reposada
viventa i somniada.

Ets bella, misteriosa, Liliana et diu el món,
l'envolta somniós perfum d'una balada;
tos bucles són d'or fi, el teu mirar profund
ta veu desvanescuda és la veu enyorada
que arriba d'altre món

Prens forma com un somni de damisel-la altiva
que fa reviure els cors i en els torneigs activa
als campions qu'enlairen l'or-i-flama cristiana,
dolçíssima Liliana
de dolç mirar suau, profund com un cel blau
llanyana enamorada, viventa o somniada
dolçíssima Liliana.

CANÇÓ DE VELA

Sagarra - Toldrà

Avança el gep flexible de l'onada,
canta la vela, xiula el bofarut,
ens esquitxa un ruixim d'aigua salada
i grinyolen els dintres del llagut.

Ai qui pensa en l'amor, oh mar sonor?
Ai qui pensa en l'amor?

Enllà tenim les costes oblidades,
enllà hi ha el poble blanquinós, suau.
I el llagut vingà salts i patacades
en mig del gran deliri verd i blau.

Ai qui pensa en l'amor, oh mar sonor?
Ai qui pensa en l'amor?

A terra hi hem deixat coses marfides
dels nostres sentiments i voluntats,
i ara es van aclarint les nostres vides
com els serrells d'escuma platejats.

Ai qui pensa en l'amor, oh mar sonor?
Ai qui pensa en l'amor?

Allà hi ha el neguiteig del nostre viure,
les punxes a l'aguait de nostra pell;
ara els neguits són coses de per riure
dintre el llagut que va tot de gairell.

Ai qui pensa en l'amor, oh mar sonor?
Ai qui pensa en l'amor?

Au, canta mariner; xiscla, ventada;
no perdi proa el teu delit valent,
infla't vela, remou-te aigua salada,
sacceja'ns brutalment!

Sacceja'ns brutalment, oh mar sonor!
Esmicola les penes de l'amor!

A Falla
D. Vasquez Diaz

GRAN FESTIVAL DE MÚSICA CATALANA

en honor de l'il·lustre mestre

MANUEL DE FALLA

Diumenge, 20 Març 1927 a les onze del matí

OLYMPIA

Intèrprets
Concepció Callao, contralt **Frederic Longàs**, piano

Orfeó de Sans **Orfeó Montserrat**
dirigits pel Mestre **A. PÉREZ-MOYA**

Cobla "Barcelona" **Esbart de Dansaires**

Banda Municipal
dirigida pel Mestre **J. LAMOTE DE GRIGNON**

CONCERTS **BLAUS**

PROGRAMA

I

CANÇONS POPULARS CATALANES

L'Hereu Riera..... **CUMELLAS-RIBÓ**
Sant Josep i Sant Joan..... **PÉREZ-MOYA**
Solista: nen Tiell
La mal maridada..... **PÉREZ-MOYA**
Solista: senyoreta Sanromà
Muntanyes regalades..... **SANCHO MARRACO**
Solista: senyora Pera
El comte Arnau..... **MILLET**
Solistes: senyoreta Carulla i senyor Nogués
Sant Ramon..... **MORERA**
Solista: senyora Pera
Harmònim: senyor Just
Sota de l'olm..... **MORERA**
ORFEÓ DE SANS i ORFEÓ MONTSERRAT

SARDANES

Goigs i planys..... **VIVES**
Florida..... **PUJOL**
Rosa de Folló..... **LAMOTE DE GRIGNON**
Llicorella..... **GARRETA**
Cobla "BARCELONA"

A prec del Mestre **FALLA**, acabarà la primera part del Festival amb la interpretació de

L'Empordà

Hetra de **JOAN MARAGALL**, música del Mestre **MORERA**, per l'Orfeó de Sans, Orfeó Montserrat i la Cobla Barcelona, durant la qual serà exhibit el magnífic decorat del Mestre **SALVADOR ALARMA**, pintat per a l'espectacularització d'aquesta obra.

PIANO STEINWAY, cedit per la **CASA IZABAL**

NOTES: Donada la molta extensió del programa, no serà possible repetir cap de les obres anuñcades :: Tampoc en serà executada cap fora de programa

TEXT DE LES CANÇONS MODERNES

CANÇÓ INCERTA

J. Carner - Mompou

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila o és al pi
de la carena?
Un liri blau color de cel,
diu: — Vina, vinal
Però: — No passis! — diu un vel
de terenyina.

Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat,
colgat de mata?
Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?

Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convidi!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

CANÇÓ DE PLUJA

J. M. de Sagarra - Marqués

No sents, cor meu, quina pluja més fina?
Dorm, que la pluja ja vetlla el teu son...
Hi ha dues perles a la terenyina:
quina conversa la pluja i la font!
No sents, cor meu, quina pluja més fina?

No sents, cor meu, quin plorà i quin cantà?
Canten les gotes damunt la teulada,
ploren les gotes damunt del replà...
Gotes de pluja, gardènia que es bada...
No sents, cor meu, quin plorà i quin cantà?

No sents, cor meu, quina pau més divina,
amb la música dels núvols desfets?
Pluja de nit, delicada veïna,
dentetes d'aigua en els vidres quiets...
No sents, cor meu, quina pau més divina?

No sents, cor meu, que la pena se'n va,
dintre aquest plor de la pluja nocturna,
i les estrelles somriuen enllà?
Enllà somriu un mantell tot espurna...
No sents, cor meu, que la pena se'n va?

No sents, cor meu, quina pluja més fina?
No sents, cor meu, quin plorà i quin cantà?
No sents, cor meu, quina pau més divina?
No sents, cor meu, que la pena se'n va?
No sents, cor meu, quina pluja més fina?...